

Panium – číslo dvanáct

Daniel 11,40 a tři odpečetění proroctví

Jeff Pippenger

2025-09-12

Čtyřicátý verš jedenácté kapitoly Daniela je jedním z nejhlubších veršů v Bibli. Představuje odpečetění knihy Daniel v letech 1798, 1989 a 2023. Tři okamžiky, kdy byla kniha odpečetěna, označují závěr rozptýlení trvajícího „sedm časů“. Rok 1798 označil závěr dvou tisíc pěti set dvaceti let rozptýlení, které začalo roku 723 př. Kr., když Asýrie odvedla severních deset kmenů do zajetí. Rok 1989 označil závěr 126 let od vzpoury roku 1863, kdy Církev adventistů sedmého dne oficiálně odložila stranou „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest. Rok 2023 označil závěr tří a půl dne, kdy byli dva svědkové ze Zjevení jedenáct mrtví na ulici. Na závěr 2 520 let (126 let a 3½ dne — vše symboly „sedmi časů“) byla kniha Daniel odpečetěna.

Sestra Whiteová nás informuje, že roku 1798 bylo nezbytné, aby lidem byly předloženy události spojené s uzavřením doby milosti. Když tuto skutečnost zaznamenává, určuje tím souběžné dějiny, neboť také představuje poselství posledních dnů jako události spojené s uzavřením doby milosti. Když hovoří o milleritských dějinách, píše:

„Bylo nezbytné, aby si lidé byli probuzeni k vědomí svého nebezpečí; aby byli podníceni k přípravě na vážné události spojené s ukončením doby milosti.“ Velký spor, 310.

Když hovoří o posledních dnech, zaznamenává:

„Před svým ukřižováním Spasitel vysvětlil svým učedníkům, že má být usmrcen a znovu vstát z hrobu, a andělé byli přítomni, aby vtiskli Jeho slova do mysli i srdce. Učedníci však očekávali časně vysvobození z římského jha a nemohli snést pomýšlení, že Ten, v němž se soustřeďovaly všechny jejich naděje, má trpět potupnou smrt. Slova, na která si potřebovali vzpomenout, byla vypuzena z jejich mysli; a když přišla doba zkoušky, zastihla je nepřipravené. Ježíšova smrt zničila jejich naděje právě tak úplně, jako by je předem nebyl varoval. Tak i v proroctvích je před námi budoucnost otevřena stejně jasně, jako byla učedníkům otevřena Kristovými slovy. Události spojené s ukončením doby milosti a s dílem přípravy na dobu soužení jsou zřetelně předloženy. Avšak zástupy nemají o těchto důležitých pravdách větší porozumění, než kdyby jim nikdy nebyly zjeveny. Satan číhá, aby uchvátil každý dojem, který by je učinil moudrými ke spasení, a doba soužení je zastihne nepřipravené.“ Velký spor, 595.

Milleritské poselství bylo odpečetěno v roce 1798 a představilo „události spojené s ukončením doby milosti“. Když hovoří o posledních dnech, používá dějiny učedníků, aby ilustrovala skutečnost, že právě „události spojené s ukončením doby milosti“ činí lidi moudrými ke spasení, avšak nejsou chápány. Poselství, která byla odpečetěna v letech 1798, 1989 a 2023, byla poselstvími, jež označila „události spojené s ukončením doby milosti“.

Čtyřicátý verš představuje dějinnou linii, v níž je kniha Daniel třikrát odpečetěna. Roku 1798 bylo odpečetěno Danielovo vidění o řece Ulai, představující kapitoly sedm až devět. Roku 1989 bylo odpečetěno Danielovo vidění o řece Hiddekel, představující kapitoly deset až dvanáct. Roku 2023 byly odpečetěny skryté dějiny čtyřicátého verše jedenácté kapitoly knihy Daniel.

Dějiny čtyřicátého verše představují období od roku 1798 až po nedělní zákon ve čtyřicátém prvním verši, což jsou dějiny Spojených států, které jsou zároveň šelmou ze země ze Zjevení třinácté kapitoly, falešným prorokem ze Zjevení šestnácté kapitoly a šestým královstvím biblického proroctví. Tytéž dějiny, představené ve čtyřicátém verši jedenácté kapitoly Daniela, jsou rovněž představeny v jednom verši v knize Zjevení.

A spatřil jsem jinou šelmu, vystupující ze země; a měla dva rohy podobné beránčím, ale mluvila jako drak. Zjevení 13,11.

Tento verš, stejně jako verš čtyřicátý, je dějinami, které začínají Zákony o cizincích a pobuřování z roku 1798 a končí nedělním zákonem, když národ mluví jako drak; dějinami, které začínají tehdy, když je papežský Řím sesazen z trůnu, a končí tehdy, když je papežský Řím na trůn znovu dosazen. Dějiny znázorněné jak ve Zjevení 13,11, tak v Danieli 11,40 začínají odstraněním pátého království biblického proroctví a končí odstraněním šestého království biblického proroctví.

„Sedmdesát“ let, po něž Babylón vládl jako první království biblického proroctví až do druhého království biblického proroctví, představuje dějiny čtyřicátého verše od roku 1798 až po nedělní zákon.

I stane se v onen den, že Týr bude zapomenut po sedmdesát let, podle dnů jednoho krále; po uplynutí sedmdesáti let bude Týr zpívat jako nevěstka. Vezmi harfu, obcházej město, ty zapomenutá nevěstko; hrej líbezně, zpívej mnoho písní, abys byla připomenuta. I stane se po uplynutí sedmdesáti let, že Hospodin navštíví Týr, a ten se navrátí ke své mzdě a bude smilnit se všemi královstvími světa na povrchu země. Izajáš 23,15–17.

Dějiny od roku 1798 až k nedělnímu zákonu jsou také dějinami doby, kdy je nevěstka z Týru zapomenuta, jak je zaznamenáno v Izajáši 23, kde je toto období vyjádřeno jako „sedmdesát let“ a jako „dny jednoho krále“. Od Nebúkadnesara až po Belšasara vládlo první království biblického proroctví, a tak předobrazovalo šesté království biblického proroctví, které začíná jako beránek, avšak nakonec mluví jako drak. Nebúkadnesar představuje následovníka Beránka a Belšasar následovníka draka.

Dějiny od roku 1798 až po nedělní zákon jsou zároveň dějinami tří andělů ze Zjevení čtrnácté kapitoly, začínajícími reformací mileritů a končícími reformací sto čtyřiceti čtyř tisíc. Poselství tří andělů je poselstvím hodiny soudu. Milerité oznámili události spojené se zahájením soudu a sto čtyřicet čtyři tisíc oznamují události spojené s ukončením doby milosti.

Události spojené s ukončením doby milosti jsou zobrazeny na vnitřních i vnějších liniích proroctví a odehrávají se především v dějinách znázorněných čtyřicátým veršem jedenácté kapitoly knihy Daniel. Události čtyřicátého verše vrcholí nedělním zákonem ve Spojených státech, takže události závěrečného shromáždění ostatních Božích dětí, které jsou dosud v Babylóně, nejsou ve čtyřicátém

verši znázorněny; přesto krize, která tehdy stojí před světem, právě skončila ve Spojených státech. Tyto události představují soud nad Spojenými státy a očistění Boží církve předtím, než bude církev pozdvižena jako korouhev.

Vnitřní události spojené s ukončením doby milosti vymezují Kristovo dílo jakožto Velekněze při dokončování tajemství Božího mezi Jeho lidem posledních dnů. Vnější události vymezují úlohu Spojených států při navrácení moci papežství. Celé dějiny Spojených států jako šestého království biblického prorocství, celé dějiny Laodiceje, se odehrávají v průběhu dějin znázorněných čtyřicátým veršem.

Vnitřní a vnější linie ve čtyřicátém verši jsou znázorněny dvěma rohy zemské šelmy. Roh republikánství je vnější linií a roh protestantismu je vnitřní linií. Obě linie existují v rámci dějin šestého království a při završení dějin šestého království je Boží soud přiveden jak na protestantský, tak na republikánský roh. Poselství, které určuje události spojené s uzavřením doby milosti, je poselstvím, které určuje události, jež přicházejí na Spojené státy, když naplňují svůj kalich času milosti. Poselství, které určuje události spojené s uzavřením doby milosti, je také poselstvím, které určuje události, jež přicházejí na adventismus sedmého dne, když naplňuje svůj kalich času milosti.

V rámci dějin čtyřicátého verše je kniha Daniel třikrát odpečetěna a pokaždé každé z těchto tří odpečetění vytváří vnitřní i vnější linii, která představuje události spojené s ukončením doby milosti. Každému z těchto tří mezníků předchází rozptýlení sedmkrát. Verš čtyřicátý tudíž představuje dějiny od roku 1798 až po nedělní zákon a prorocké mezníky v rámci těchto dějin jsou „události spojené s ukončením doby milosti“. V rámci dějin čtyřicátého verše představuje vnitřní linie na počátku přechod od Filadelfie k Laodiceji a na konci přechod od Laodiceje k Filadelfii. Počátek představoval reformní hnutí, jak je znázorněno podobenstvím o deseti pannách, které předobrazovalo reformní hnutí na konci, jež toto podobenství rovněž naplnilo do nejmenšího písmene.

Filadelfské milleritické hnutí započalo naplněním „sedmi časů“ z Leviticu dvacet šest v roce 1798 a poté dalším naplněním „sedmi časů“ dne 22. října 1844. Přinejmenším již do roku 1856 jak James White, tak sestra Whiteová označovali toto hnutí za nacházející se v laodicejském stavu. V témže roce bylo v oficiální církevní publikaci, která nikdy nebyla dokončena, předloženo nové světlo o „sedmi časech“. „Sedm časů“ se naplnilo v roce 1798 a poté William Miller objevil „počátek řetězu pravdy“, jak to nazvala sestra Whiteová, a počátkem řetězu pravdy bylo „sedm časů“. Rok 1798 byl naplněním „sedmi časů“; poté Miller učinil svůj základní objev „sedmi časů“, když byla kniha Daniel odpečetěna. Poté 22. říjen 1844 označuje další naplnění „sedmi časů“, po němž následoval přechod hnutí z Filadelfie do Laodiceje, a to v témže roce, kdy nové světlo o „sedmi časech“ zůstalo nedokončeno. V roce 1863 se to, co bylo až do roku 1856 filadelfským milleritickým hnutím, když přešlo v milleritické laodicejské hnutí, stalo právně registrovanou církví, z velké části pod vlivem okolností a tlaků občanské války a z důvodu ochrany mládeže církve. Hnutí skončilo v roce 1863, když se stalo církví. O sedm let dříve, v roce 1856, Laodicea odložila poselství nového světla právě k tématu, které bylo prvním prorockým objevem Williama Millera.

Milleritské hnutí a světlo, které je nazýváno „počátkem řetězu pravdy“, světlo „sedmi časů“, bylo otevřeno vedení laodicejského hnutí, které postupně odložilo touhu hájit „sedm časů“, a na konci sedmi let („sedm časů“) roku 1863 byla vytvořena nová tabule a prorocké poselství bez jakéhokoli odkazu na „sedm časů“.

V roce 1863 dospělo naplnění Izajášova pětadesátiletého proroctví ke svému závěru právě tam, kde začalo, občanskou válkou mezi severem a jihem. Otázka otroctví v roce 1863 byla předobrazena odvečením jak severního, tak jižního království při naplnění „sedmi časů“ a otroctví, do něhož byl Izrael odveden, přiléhavě představovalo otázky otroctví na konci. Rok 1863 představuje konec prorocké struktury založené na Izajášově pětadesátiletém proroctví.

Toto praví Panovník Hospodin: Nestane se to ani k tomu nedojde. Neboť hlavou Aramu je Damašek a hlavou Damašku je Recín; a do pětadesáti let bude Efrajim rozdrčen, takže již nebude lidem. A hlavou Efrajima je Samaří a hlavou Samaří je syn Remaljšáův. Nebudete-li věřit, vpravdě neobstojíte. Izajáš 7,7–9.

Správně pochopené toto proroctví, začínající roku 742 př. Kr., vyznačuje tři mezníky v rámci pětadesátiletého období. Dva z těchto mezníků určují počáteční body dva tisíce pět set dvacetiletého zajetí a otroctví jak pro severní, tak pro jižní království Izraele. Roku 742 př. Kr. byla severní a jižní království zapojena do občanské války a severních deset kmenů uzavřelo spojenectví se Sýrií, aby vpadly do jižního království Judy. O devatenáct let později, roku 723 př. Kr., bylo severních deset kmenů odvečeno Asyřany do otroctví. O čtyřicet šest let později, roku 677 př. Kr., Asyřané zajali Manasesa a odvedli jej do Babylóna. Dva tisíce pět set dvacet let po roce 723 př. Kr. přivádí k roku 1798, k době konce a počátku čtyřicátého verše. O čtyřicet šest let později „sedm časů“ proti jižnímu království, které začaly roku 677 př. Kr., skončilo v roce 1844. O devatenáct let později, roku 1863, jsou prorocké charakteristiky roku 742 př. Kr. představeny do posledního písmene. Občanská válka mezi severním a jižním královstvím probíhá v roce 742 př. Kr. i v roce 1863. Roku 742 př. Kr. se předpověď, kterou Izajáš dal bezbožnému králi Achazovi, týkala hrozíciho zotročení severního i jižního království, a roku 1863, v samotném středovém bodě občanské války, prezident Lincoln vyhlásil Proklamaci emancipace, čímž zahájil proces ukončení otroctví. Varování dané bezbožnému králi Achazovi roku 742 př. Kr. bylo dáno v doslovně nádherné zemi, předobrazu poselství daného Lincolnem v duchovní nádherné zemi.

Sedm let poté, co byly roku 1856 vydány zprávy o „sedmi časech“ od Hirama Edsona, adventismus vytvořil tabuli z roku 1863, která odstranila milleritské učení o sedmi časech, čímž zpochybnil množství pasáží, v nichž Ellen Whiteová učí, že máme opakovat poselství milleritů, a také že se máme bránit proti útokům na tato poselství. Téhož roku se stali právně registrovanou církví. O roce 1863 a jeho prorockých důsledcích by bylo možné napsat více, avšak zde poznamenávám, že existuje několik svědků, jak vnitřních, tak vnějších, kteří označují vzpuru roku 1863, ať už jde o vzpuru vnějších v souvislosti s jižními státy, nebo o vzpuru vnitřních v souvislosti s odmítnutím první základní pravdy. Rok 1863 je jednou z událostí v rámci dějin čtyřicátého verše, která představuje mezník tvořící „události spojené s uzavřením doby milosti“.

Rok 1863 odpovídá počátku čtyřiceti let na poušti pro starověký doslovný Izrael. Na konci těchto čtyřiceti let uvedl Jozue starověký Izrael do zaslíbené země; dobyli Jericho a vyslovili kletbu nad každým, kdo by Jericho znovu vystavěl. V roce 1863 vedení laodicejského adventismu znovu vystavělo Jericho. Rok 1863 je znázorněn jak na počátku, tak na konci čtyřiceti let na poušti. Rok 1863 je prorockým mezníkem, který spojuje dějiny vnější a vnitřní linie dějin čtyřicátého verše. Je tu sedmá církev, „církev souzená“, jak znamená slovo „Laodicea“, vstupující do období znázorněného tím, že na poušti vymírá celé pokolení. Ve stejném bodě začíná první republikánský prezident dílo osvobození otroků, a tak předobrazuje poslední republikánské prezidenty, kteří v období krize povedou k tomu, co inspirace nazývá „národní zkázou“, zavedou stanné právo.

V meznících počátku jsou znázorněny mezníky konce a události spojené se závěrem soudu byly předobrazeny v událostech spojených s počátkem soudu. Vzpouřa v Kádeši, spočívající v odmítnutí poselství Jozua a Káleba na počátku čtyřiceti let, byla předobrazem Mojžíšovy vzpoury, když na konci čtyřiceti let udeřil do Skály v Kádeši. Rok 1863 označuje nedělní zákon, kdy je Laodikea vyvržena z úst Páně, kdy se pětadvacet starších mužů v Jeruzalémě klaní slunci v osmé kapitole Ezechiele a kdy se Šílo opakuje na těch, kdo důvěřují lživým slovům: „Chrám Hospodinův jsme my.“

V příštím článku budeme pokračovat v tomto studiu o Paníu.